

La batalla per fer d'una afició la professió

El grup El Pony Pisador visita el celler Vendrell Rived per conversar-hi amb els seus propietaris, Núria Barceló i Josep Maria Vendrell

El Pony Pisador i Núria Barceló | Juan Miguel Morales

El Priorat és una comarca clau en la producció vitivinícola catalana. Està dividida en dues denominacions d'origen que ofereixen vins amb característiques prou diferents: Priorat i Montsant. A Marçà, al sud de la comarca i en plena DO Montsant, hi ha el celler Vendrell Rived, una empresa familiar que del seu *hobby* n'ha fet una professió i una manera de viure. L'hem tastat amb **El Pony Pisador**.

Núria Barceló és la copropietària amb el seu marit, Josep Maria Vendrell, del Celler Vendrell Rived, de Marçà. Ella ha rebut dos integrants del grup barceloní de folk **El Pony Pisador**, Guillem Codern (banjo i harmònica) i Miquel Pérez (*fiddle* i percussions). Els músics han visitat les vinyes i el celler amb ganes, tot interessant-se pels aspectes del procés d'elaboració del vi. I, com calia esperar, hem rematat la jugada davant una ampolla de L'Alleu, el vi estrella del celler.

Els dos 'ponys' han escoltat atentament les explicacions de Barceló, i han quedat parats quan s'han assabentat que un tap pot arribar a valdre un euro i que cadascun és olorat individualment per una persona experta que certifica que està en bon estat i que no farà que el vi es torni *bouchonné*, és a dir, que agafi gust de tap. I és que el món del vi va més enllà de les vinyes: hi ha el tap, les ampolles, les etiquetes, els controls de qualitat de la DO...

"En la música no existeixen aquests controls de qualitat. Al final és l'audiència qui determina

què és bo i acaba triomfant. I tampoc no és cap garantia de res perquè hi ha gustos diversos, i el que a algú li sembla brutal, un altre pot trobar que és una porqueria", anota Pérez. I respon la vinyatera: "A Catalunya actualment no hi ha vins dolents. Si la matèria primera és bona, ho hauries de fer molt malament per elaborar un vi de mala qualitat.

Tot i això, hi ha vins millors que altres. Per fer vi no calen grans coses, només mimar-lo una mica i acompanyar-lo. Suposo que amb la música deu passar el mateix...".

Codern respon: "No es pot reduir tot només a la part tècnica del solfeig i l'harmonia perquè hi acabaria faltant alguna cosa. De fet, hi ha artistes que es nota que es preocupen més de la tècnica que de l'emoció". I passa el mateix amb el vi: "Nosaltres li donem personalitat. L'Alleu és un vi que té la part del meu home, que és més seriós. I els dos Miloca són com jo, més esbojarrats. Són vins amb nervi i nosaltres els tanquem a l'ampolla. No els fem amb qualsevol raïm, escollim molt bé quin ha de ser perquè ens doni un bon resultat". Pérez se sorprèn: "Pensava que el món del vi s'assemblava al de la clàssica perquè havia de preservar les essències i que no hi havia experimentació, però crec que m'equivocava... Però, fins a quin punt es pot experimentar i que la gent ho compri?".

BLANCS I NEGRES

En un punt de la conversa la vinyatera i els músics recorden els seus orígens i descobreixen coincidències notables. Núria Barceló rememora: "Vam començar amb tres tines, fent cinc mil ampolles. Només teníem les vinyes verdes del meu sogre. La resta l'hem anat plantant des de fa vint anys, els quartos se n'han anat i estan escampats... I ja fa anys que vivim de la vinya".

Per la seva banda, Guillem Codern detalla com van ser els primers temps del grup: "Això que expliques em sona molt. Quan nosaltres vam començar tots teníem altres feines. A poc a poc vam anar-les deixant i un dia ens vam adonar que estàvem vivint de la música. Vam crear el grup el 2014 i dos anys després vam fer una maqueta, un disc gravat a lo punki. El 2019 vam decidir posar-nos-hi de veritat, però va venir el covid-19". Miquel Pérez afina: "Fa tres anys tots teníem altres feines, perquè **El Pony** no generava diners. Calculo que l'any passat només un trenta per cent dels meus ingressos van venir del grup, però enguany ja representa la major part".

A can Vendrell Rived s'escolta la música en parella o en família: "Ens agrada sobretot la música pop de **Pixies** o **R.E.M.**... i ara escolto molta música en català gràcies a les meves filles, són grups com **Manel**, **Els Amics de les Arts** o **Antònia Font**? Va arribar un moment que els vaig dir que posessin el que els donés la gana, excepte l'horrible *reggaeton*!". Pel que fa als gustos d'**El Pony Pisador**, Pérez assegura: "El vi va començar a agradar-me l'any passat. Ma mare és de vi blanc i mon pare, de negre. I jo vaig començar amb vins blancs ben freds. Al vi negre hi vaig arribar abans de l'estiu". Mentre, Guillem Codern es decanta clarament pel negre: "M'agrada el negre però encara no sé determinar de quin tipus. L'Alleu m'ha encantat".